

Instytut Pamięci Narodowej - Kraków

<https://krakow.ipn.gov.pl/pl4/aktualnosci/78136,W-Krakowie-pochowano-Leszka-Elektorowicza-zwiazanego-z-opozycja-poete-prozaika-t.html>
26.04.2024, 20:52

W Krakowie pochowano Leszka Elektorowicza, związanego z opozycją poetę, prozaika, tłumacza, żołnierza AK

18 września 2019 r., w wieku 95 lat, zmarł w Krakowie Leszek Elektorowicz. Pogrzeb odbył się 24 września na cmentarzu Rakowickim. Prezesa IPN dr Jarosława Szarka reprezentowała zastępca dyrektora krakowskiego oddziału IPN Cecylia Radoń. Podczas ceremonii odczytano list Prezydenta RP.

Leszek Elektorowicz (właśc. Lesław Witeszczyk) urodził się 29 maja 1924 r. we Lwowie. W czasie okupacji niemieckiej był żołnierzem Armii Krajowej. Maturę zdał na tajnych kompletach we Lwowie. Po wojnie ukończył studia na Wydziale Filologii Angielskiej

Uniwersytetu Jagiellońskiego. Ponadto studiował prawo, ekonomię, socjologię i psychologię.

Jako poeta debiutował w 1947 r. na łamach „Dziennika Literackiego” (dodatku „Dziennika Polskiego”), przyjmując pseudonim Leszek Elektorowicz, pochodzący od nazwiska panińskiego jego matki. W latach socrealizmu (1950-1956) z własnego wyboru zaprzestał wszelkich publikacji. Pracował jako praktykant w Bibliotece Jagiellońskiej, następnie w Polskim Wydawnictwie Muzycznym jako korektor oraz w I Liceum Ogólnokształcącym im. Bartłomieja Nowodworskiego w Krakowie jako nauczyciel języka angielskiego (1956/1957).

W latach 1957-1971 był redaktorem i publicystą w dziale zagranicznym tygodnika „Życie Literackie”, skąd został usunięty za krytykę redaktora naczelnego Władysława Machejka. W latach 1972-1977 pełnił funkcję kierownika literackiego teatru „Bagatela”, skąd również zwolniono go z powodów politycznych, po podpisaniu listu protestacyjnego przeciw represjom wobec strajkujących robotników w 1976 r., w Radomiu. Przez następne cztery lata pozostawał bez stałej pracy zarobkowej.

W latach 1981-1983 był współzałożycielem i członkiem redakcji miesięcznika „Pismo”, powstałego na fali ruchu „Solidarność”. W okresie stanu wojennego, jako członek Zarządu Klubu Inteligencji Katolickiej (w latach 1983-1989), organizował półoficjalne spotkania literackie i był współorganizatorem Tygodni Kultury Chrześcijańskiej. Brał także udział w konspiracyjnej działalności związku pisarzy.

W latach 1958-1983 należał do Związku Literatów Polskich, od 1980 r. w Zarządzie Głównym. Był członkiem PEN Clubu i ZAIKS-u. W 1989 r. zakładał Stowarzyszenie Pisarzy Polskich. Był bliskim przyjacielem Zbigniewa Herberta.

Jego debiut książkowy to opublikowany w 1957 r. w Wydawnictwie Literackim tom poetycki „Świat niestworzony”. Większość książek wydawał w tej oficynie oraz w Wydawnictwie Arcana, z którym był związany przez ostatnie kilkadziesiąt lat.

Publikował m.in. w „Twórczości”, „Znaku”, „Tygodniku Powszechnym”, „Odrze”, „W drodze”, „Tygodniku Solidarność”, „Arce”, „Arcanach” (był stałym współpracownikiem tego pisma). Pisał też w pismach drugiego obiegu: „Zapis”, „Miesięcznik Małopolski”, „Czas Solidarności”. Ponadto jego wiersze i opowiadania zamieszczano w zagranicznych antologiach i czasopismach, w przekładach na język angielski, francuski, czeski, niemiecki i hebrajski.

W 2016 r. został odznaczony przez prezydenta Andrzeja Dudę Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski za wybitne zasługi dla literatury polskiej oraz osiągnięcia w działalności na rzecz rozwoju poezji współczesnej.